

Podemos, qui són?

La de Podemos és la candidatura dels empenyats. Dels que, conscients que el sistema de partits està embussat, volen esberlar les dinàmiques i acabar amb el bipartidisme i el clientelisme a l'estat espanyol. Si, a sobre, viuen o coneixen a fons la realitat sociopolítica catalana pot ser que se sentin doblement estafats. Estafats per la manca de transparència dels governants i pels lobbys franquistes subjacents a Madrid tot i l'engany de la Transició. Segons el seu líder, el mediàtic Pablo Iglesias, les decisions es prenen recollint els inputs dels militants debatuts i ratificats en assemblea. Un escenari idíl·lic, però funcionalment discutible per aspirar a articular-se com a formació que aspira a governar un estat.

Aquesta realitat queda ben palesa quan, en les últimes enquestes de tendència de vot, Podemos es projecta amb una quantitat d'escons al Congrés de Madrid molt superior a la seva actual estructura que, si bé va irrompre amb força a les eleccions al parlament europeu, tot just ara s'està apuntalant per funcionar de manera vertebrada. Però, organitzats o no, quin projecte defensen? Quines mesures proposen per alterar el rumb? Qui són els seus líders a part d'Iglesias? Estan preparats per assumir l'encàrrec d'un electorat cada cop més nombrós però que els exigirà trencament i mesures enèrgiques? I la gran pregunta: ho seguiran decidint tot en format assembleari sense frustrar els anhels de la base?

Per cert ?i a tall d'apunt al marge? que el professor, polemista professional a La Sexta i ara eurodiputat Iglesias ha insinuat que advoca per una projecte federalista a Espanya. Un altre que em sembla que tampoc entén res del procés que està vivint Catalunya malgrat que, teòricament, representa el sùmmum de la democràcia i les seves idees, teòricament, pretenen qüestionar i desmuntar qualsevol estructura preestablerta i canalitzar del tot la llibertat dels pobles.

Una altre projecte, igual però diferent, és el que planteja Guanyem Barcelona per a la capitatal catalana i que, com un terratrèmol, està generant diverses rèpliques a altres municipis d'arreu de l'estat. Ada Colau n'és l'abanderada i, sincerament, fins al moment ?i deixant a banda l'etapa a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i el Capitalisme (PAHC)? el seu discurs no ha traçat línies massa diferents a les que tradicionalment han defensat les CUP a nivell municipal amb la complicitat dels sindicats obreristes i els partits dits comunistes. Aquest últims, això sí, abans que el sistema els convertís en més papistes que el papa i comencessin a xuclar de la mamella i a beneficiar-se de la corruptela i el *poltroning* del fengshui. (vegeu beneficiaris i subsidiaris del primer i el segon tripartit i delegats sindicals farts de passar dietes i inhibir-se a l'hora de dissoldre caixes d'estalvis des dels consells d'administració).

Per tot plegat, els cupaires miren amb recel com aquest discurs ?deslliura't de l'imaginari social, cultural i polític dels Països Catalans que també els singularitza? els envaeix part de l'electorat i esgarrapa la bona beina feta des dels ajuntaments en els últims anys. Als del fengshui també els interessa la moguda, però la temptació d'instrumentalitzar-lo i reforçar-se amb cert arrelament entre la ciutadania de base fa pudor de socarrim. El gran actiu de Guanyem ?com el del Podemos? és que és nou, fresc, engrescador i es propaga per les xarxes socials a la velocitat de la llum. Ara, si el destil·lem i n'extraïem l'essència, què aporta de nou al marge de l'enjòlit de la revolució popular?

Molt més *terrenal* és la tasca des de la base als municipis, el treball de proximitat, la mobilització que més s'acosta a la democràcia directa i participativa. Però, per fer el gran salt, del municipi al conjunt del país, arriba el moment en què cal un projecte global més ambiciós capaç de bastir i desenvolupar tot l'ideari de manera pragmàtica. És la cruïlla en la qual es van trobar les Candidatures d'Unitat Popular en les últimes eleccions catalanes: quedar-se als ajuntaments o entrar a la cursa per ocupar escons al Parlament. I, certament, el pas endavant que ha col·locat Fernández, Arrufat i Vallet a l'hemicicle català ha valgut la pena.

La CUP fent política *nacional* ha estat un contrapunt necessari, coherent amb el seu programa i, el més important, connectat amb els sentir del ciutadà de peu i les plataformes ciutadanes més combatives a pobles i viles del país. La de les CUP és la *marca* amb denominació d'origen i, mal que em pesi, crec que Guanyem, Podem, Podemos... són producte de la conjuntura. Ara bé, la seva embranzida i capacitat de convocatòria no es poden menystenir, ni que només sigui per sacsejar consciències i fer saltar dels cercles de poder polític les vedets enquistades de la vella guàrdia.